

Wiliam Bilkić

Sutlijaš & Sushi

Dan je isti, ali je ona u mom danu pa je svjetlost posebnija i moj pogled je drugačiji, iznova rođen u njenoj ljepoti ispred mene.

Koliko njih namjerava na ovom fakultetu lijepe umjetnosti da piše priče o njenoj ljepoti i njenoj mladosti; njenom slatkom i snenom pogledu, njenom vijugavom, zategnutom tijelu?

„Koliko njih piše priče o njoj?“

O zgodnoj, dvadesetčetvorogodišnjoj predsjednici sveučilišnog Asia club? Da li je vole svi? Dvadesetdevet stotina muških, četiri lezbejke i sedam-osam homosa iz studentskog gay cluba. Da li je svi žele podjednako? Čak i homosexualci!?“

Odgovori nikada nisu važni koliko su pitanja važna.

Pitanja kazuju gdje smo i tko smo.

Lukavost koju nemam govori mi da probam trpiti nju bez obzira što me njena mladost i hormoni varaju na svakom koraku. Da li je želim? Da li se moja stalna želja zove ljubav, moja prohujala mladost, ili, moja odškrinuta starost?

Svakim danom sve više pitanja u mom životu. Trebalo bi vremenom da sam pametniji; više iskustva, manje pitanja. Odgovore svi znamo, bježimo od odgovora kao od obale voda u osjeci.

Ako se već uzaludno trošim na kosočku predsjednicu, zašto bih se trošio, na primjer, na predsjednika moje rodjene i zamišljene, može-bitu: nacrtane države? Troši li on svoje vrijeme na mene? Nisam glasao za njega. Netko je demokratski javio telefonom iz Svjetske Banke za Predsjednike i Ostale Vodje; treba ga izabrati, najlakše potpisuje u moje ime: i za rat i za mir.

Misliti na nju, ili na telefoniranog predsjednika?

Šta mi donosi zadovoljstvo? Da li sam mazohista pa biram lošiju varijantu? Naravno, ovo nigdje ne zapisujem. O tome se ne piše, to je loša priča; ionako je previše loših žena unaokolo. Treba voljeti zgodne predsjednike. Oko njih se svi smijulje, svi su uzbudjeni. Svi bi da im budu što bliže, pa i ja, jer biti blizu predsjednika - blizu si bogatih; blizu onih koji ne trebaju niti odgovore, niti pitanja.

Sloj bogatih, pa slojevi siromašnih; između, predsjednik.

On je barikada.

Odbrana bogatih od siromašnih. I ostalih, siromašnijih. I onih ostalih, još siromašnijih.

I onih posljednjih, najsiromašnijih...

Onda mi, najsiromašnji od najsiromašnijih, na samom kraju. Ooo, da...

Zaboravih utjehu: Onih na Kraju, najbližih Raju!

Noću i danju ne živim za moju buduću djecu i za mene i za moju obitelj. Živim za vlast i tv-vijesti o vlastima. Zbog toga svaki dan moram misliti drukčije. Politika ispod kože. Svaki dan je isti, ali je svjetlost drugačija.

Kao i naš zajednički ručak. Slučajan?

„...*Volim te...*“

Dvije riječi kao jedino moguće ime pejisaža duše i usamljenog dragog kamena u toj pustolini: želim te, sanjam te, želim te...

U toku dana i u toku noću, u toku jutra i u toku sutra.

U mom starenju koje je za sada u pubertetu i koje se još ne vidi, ali se sve slobodnije i kočopernije uobličava u bijedu godinetina.

Dok sjedimo usred studentskog restorana i žvačemo odvojene zalogaje u ritmu, pita me: - Jesi li čuo da je umro od prekomjerne doze?

Pitanja.

Pokazuje na veliku kopir-sliku, okačenoj o čavlu, na zidu.

- Bio je najbolji sportaš na Sveučilištu...

Žvačem. Jedem lijevom. Ljevak sam.

- *Sushi* im je danas vrlo dobar!

Pogledavam preko zalogaja u njegov portret. Ne poznajem ga.

- Čak mu se ne sjećam ni lica iz vidjenja. Nije volio knjižnicu. Nije dolazio.
-Odgovorim joj.

„Koliko je mojih prijatelja umrlo u nekoliko susjedskih država od prekomjerne doze zadnjeg, mog-momačkog, balkanskog ratovanja?“

Tko ih je brojao?

„Kako me je to mogla pitati?“

Djevojka koja je otputovala noćnim Expressom u Moskvu. Negdje, gdje ja u to vrijeme ni u snu ne bih pomislio da bih želio otputovati. Nisam je više vidio. Nemam pojma tko je pobijedio koga? Moji, ili moji prijatelji od moje djevojke? Ili su pobijedile djevojke od prijateljica mojih prijatelja?

„Ostalo mi je zauvijek u sjećanju neka vrsta zagonetke-pitanja: da li njena predivna usta imaju i danas vatrenu boju života na usnama? Ili je to bio samo jak premaz karmina ukradenog iz maminog ormarića?“

Prije odlaska ponavljala je ogorčeno i u suzama: „Na jugu Europe je uvijek neriješeno. Da bi se za 35 godina moglo početi rješavati. I ne završiti. Balkan.“

Umjesto:

... *Bog, Chiao, Dovidjenja, Auf Wiedersehen, Tạm biệt, Good Bye...*“

Ona je dodala: - Lako je tebi, tvoje podrijetlo je iz dvije-tri države. Izbor za tebe radi uvijek... A za mene, mine i telefoni...

I otišla...

Poslije pet dana i ja sam otišao.

Preko oceana.

- Hoćeš li ići na zadnji ispraćaj?

- Hoćeš li?

Pita me, opet, ponavlja za ručkom. Shvata, negdje sam. Negdje sam dalje nego što ona želi, vidim to po zatamnjenim dijelovima svjetla u njenim očima.

Sprovod. Mine i telefoni.

Osjećam da bi stvarno željela da idem.

Odupirući se nožnim prstima o pod, ljuljuškam se na dvije zadnje noge od moje stolice.

Kome ići na sprovod?

Jadnom sportašu, mome nestalom bratu ili umrlom predsjedniku kome još ne daju zvanično da umre, iako je moja prva ljubav u njegovo, prije-devetnaestogodišnje gazdovanje, raznesena?...

Zaključio sam nedavno da imam tri vrste godina. Prvu vrstu, redovnu, kožnu, život mi potpisuje.

Drugu, ispod kože, ja zamazujem. Za treću vrstu mojih godina, izvan moga tijela, trudi se moj predsjednik, ili moji predsjednici... To je moja balkanska prednost, objašnjavam joj. Razne vrste godina; danas jesi, sutra nisi. Razni jezici,

puno kaldrme i prašine, nigdje asfalta. Godinama su mi bez uspjeha čuvali kuću mirovnjaci: pravi vojnici iz Rokyverstajmenedeaka. Prespavao sam glasanje; nisam ih zvao. Rado su se odazvali pozivu.

- Čiju sahranu?

Ne mogu da pohvatam koliko li ih je već odvalilo na vječnu stranu?

- Misliš li, smaragdu moj, na moga šefa kojeg mrzim, jer mi neće da poveća platu?

Pitam je, smijem se, a ona negativno odmahuje glavom. Malo se ljuti. Ne popušta. Shvatam da treba pričati o našem studentu kojem sudbina bi da mu se devedeseta već računa u devetnaestoj.

Njen pradjed Vijetnamac je poginuo u devetnaestoj u susjednom Laosu prije četrdesetčetiri godine. Uspio je preći vijetnamsko-laosku granicu, ali, avioni nasuli bombama na granicu više nego unutar Vijetnama; izginulo pogranično selo i njen pradjeda Vijetnamac blizu njega sretan jedno cijelo prijedodne što je uspio da izvuče živu glavu iz ratnog pakla. Jednogodišnjaka –njenog tatu, uplakanog i poluzatranog u livadskom, blatnom otisku od traga vojnog džipa, spasili armijski bolničari, donijeli u skupljalište Crvenog križa i nekoliko mjeseci kasnije prebacili ga zajedno s ostalim sirotanima u prihvatilište Caritasa, ovdje, u Bostonu.

„Kada otupi život, treba sebe naoštriti i početi nešto drugo, bolje nego prije!“

Odcyrkutah sam sebi u njedra, zadovoljan što sam bio u salonu, ošišao glupe, stare i bijele pramenove, zatamnio kosu i počeošljao na glavi novi državno-mladalački početak... Spreman da sljedećeg ponedjeljka idem na tromjesečnu fakultetsku razmjenu u Taganrog, rodno mjesto starog, dobrog Čehova.

Staromlad i ofarban...Treskam sa stolice na pod. Teži sam od krokodila i nisam više za ljuljanje! Ustajem, namještam stolicu. Ponovo smještam moju tvrdu, aligatorsku kožu u sjedište.

Smije se, krivi glavu, zabacuje kosu. Kruži pogledom po meni i okolo mene, po gladnim ustima studenata i ostalih zaposlenih na Boston University. Mladost njena i lukavost žene u njoj kombinovano sa njenim prvim zaposlenjem u

mojoj univerzitetskoj knjižnici. Ispituju me unakrsnim pokretima, pitanjima i pogledima.

Gledam je po gornjoj polovici tijela nagnutim nad zdjelom, u dva nabubrela kopljića što bodu u njenu majicu i u moje oči i ne daju mi zadržati zbunjeni pogled duže od sekunde u jednom mjestiću.

- Ti si najmladja predsjednica ujedinjenih naroda Azije. Poslije sjedinjenih američkih, sjedinjenih europskih, na redu su da se ujedine kosooki. Šta će biti onda?

Nasmijana je i slatka ko sutlijaš!

Smijem se i ja.

Osmatram njena usta, mljackam njen mlad govor, želio bih da okusim njene mlade glasne žice što romore u mom pravcu. Ima vijetnamske oči, kinesku boju kože, koreanski osmijeh, japansku susretljivost.

U Aziji čupaju kose zbog moje ideje!

Milijun godina ih razdvaja na Kineze, Vijetnamce, Kambodžance. Japan, Laos, Tailand. Koreju, Južnu i Sjevernu.

Trpam sve u jedno.

- Oni to rade isto sa Balkanom! - objašnjavam joj.

Trpaju Slovake, Srbe i Albance, Hrvate i Austrijance, Makedonce, Čehe i Grke, Rumunje, Madjare i Bosance, Bugare, Slovence i Crnogorce, u jedno. Iz daleka čini se da je sve u jednom komadu, u jednom dragulju.

Jednostavno.

Europski. Mirno.

Azijski. Nezaboravno.

Kao i njena ljepota preko puta dok ručavam japanski *Sushi* i činim jedino što mi je preostalo. Slažem hitro sve njene sjajne, djevojačke pokrete u svijetlo malenog, vijetnamskog dijamanta u mojoj ljubomornoj desnici. Ljevak sam. Učio

sam u školi o Čehovu i njegovom čavlu u zidu i zakonu u kratkoj priči, ali Čehov sada pripada mrtvom taboru.

Nijedna ličnost se nije objesila na kraju o taj klin iz početka pripovijedanja. Nije neko objašnjenje. Ona zna. Samo se jedan student ubio prekomjernom drogeraškom dozom, prošlog tjedna. Možeš misliti; k'o da se nešto desilo strašno?

A, desilo se.

Jagnje sam na vječitoj žravici zbog moje nesredjene priče i lijepih očiju moje Vijetnamke preko puta, studentskog posljednjeg postera na zidu, nezavršenog ručka i moga japanskog života. U mojim i njenim zemljama Nesretušama, sa Juga i sa Sjevera, Zapada i Istoka - milijuni duša otišlih i obješenih po plakatima i zidovima, a umjesto Čehovljevog klina, zamahnuti čekić, mine i ledina.

NE KOPIRATI

**Лена Ајања
из Бијелог града**

Moj stric Velebit je napunio baš te nedjelje (Lebijem zvanim; podatkom skoro nebitnim za moje pamćenje), pedeset i pet godina i šest mjeseci ("pedesetpet komada u obje njegove glave što ih ima i što ih nema..." moje majke glasna primjedba), kada je doveo dva puta mladju od samog sebe, dugokosu ljepotu nad ljepotama o kojoj nije divljenje prestajalo po Banovom brdu i okolnim manjim i većim pričaonicama te nevesele i čudnovate, nulte 1993-će, zelenooku konobaricu iz hotela Šumadije i svečano objavio svoju petu ženidbu po redu.

Mene nije bilo briga što se stric oženio, ali je zato njegova nova, moglo-bi-se-kazati bračna saputnica, radno-umjetničkog imena Ajanja, bila briga moje matere koja je to sve podvukla glasno i stotinu puta žešće i glasnije nego li sam ja upamtio.

-Jebo te onaj tko te napravi i meni daće takog pijanog! Da 'oće Sava da te odnese zauvijek; bog mi je svjedok, bože mi oprosti! Da 'oće grom da te pogodi pravo u glavu i da te više nema! Šta će ljudi kazati? Dovodiš ženskadiju svakih četiri-pet mjeseci i ženiš se kako ti pada na pamet. A ja? Sutra pranje za tobom i tvojim povraćanjem, za tvoj jebeni stan što mi daješ! Vraćam se ja sutra u 'Rvatsku sa mojim djetetom! Žali bože brata što ti poginu na pravdi boga! Što tebe i tvoje auto nije pokupio netko kamiončinom usred Autoputa, umjesto njega? Samo još jedna godina da mi se ovaj mali izvuče iz škole, neću ja u Dalmaciju; ode ja za Ameriku! Ostavit ću i tebe i tvoje ženidbe! Neka mi ta tvoja ne izlazi na oči dok je ovdje!

- Бре, како се ти зовеш лепотане?

Pitala me Ajanja, a ja sam poslije trinaest puta ponovljenog njenog pitanja počeo izmišljati imena: nije vrijedilo ponavljati moje stvarno ime, a niti moj nadimak koji je, osim moje nove nazovi-strine, svatko znao uzduž i poprijeko Čukarice.

Ona se slatko smijala na moje izmišljotine, zagrtala suknjicu od siline smijanja, a kosa joj se tresla zajedno sa njenim božanskim tijelom... Pokatkad bi zasuzila pričajući mi o Niškoj tvrđavi i o njenom rodnom Nišu u kojem, uzgred rečeno, nikada nisam bio, “gradu nad gradovima odavde do Crnog mora!”

...Znala bi naglo zastati u šmrcaju, pogledati me onim, njenim smaragdima i dodati:

- Извини...Знам да мрзиш тај Аутопут Београд-Ниш?...Сањам тај исти пут, обасјан светлом...како ћу се вратити мојој кући...једном, заувек.

- А, како се ти зовеш данас, црнокоси лепотане мој?

Moja strina je vodila igru, a ja sam počeo da redam imena svih poznatih glumaca za koje sam čuo od moje matere dok je uz mali televizor u kuhinji šmrkala, filmove ljubavne gledala, crni luk i dugačku mrkvu sjeckala i mrmljala:

“Što njemu pijanom i glupavom život dade toliko žena, a meni oduze muža, ni krivog ni dužnog, onog jednog, jedinog, prije vremena? O, Isuse, Isuse i Marijo sveta!”

A “*Najlepša Guza naše države*” (opet moj stric!)...se nije postidjela niti za jednu debljinu trepavice zbog njenih mesnatih šampiona Prve klase...Zato sam ja bio rumen ko vrhovi njenih ružičastih, punašnih bradavica što su bježale iz grudnjaka; svatko je znao da poslušati na ovom svijetu, ali jabuke i lubenice prelijepi Ajanje nisu nikada i nikoga slušale: gdje, kada, kako i koliko dugo će se pokazivati pred kim, i zašto?

Jednoga dana se sve odmotalo, ljepše bi bilo kazati, jednog popodneva, dok sam se penjao uz stepenice, brojeći koliko mi je još ostalo dana do kraja glupave školske godine i kraja trećeg moje medicinske.

Na sredini stepenica, na zaokretu ka sljedećem uspinjanju, upravo ondje gdje je počinjao drugi dio kuće i ogromni stan koji je pripadao stricu Lebiju i Ajanji...Poluotvorena su bila vrata!

Smislio sam moje novo ime u školi još na prvom satu kemije, ukoliko me ona iznenadi... Ali, sve je bilo tiho; vrata su bila tu, otvorena, ali pitanje nije visilo u

zraku, niti je u mene zvjeralo tijelo moje novopečene strine, “filmske dive i najljepše svjetske kurvice,” kako ju je mama moja nazvala, između ostalog, ali da nitko ne čuje.

Stao sam i virnuo u stan, kroz uzak hodnik, u širinu sobe.

Ležala je na trosjedu.

Ona.

Opružena.

Raširena.

Gola.

Gdje sam ostavio torbu s knjigama? Ne znam. Da li je ona rekla nešto, pa sam se pomaknuo korak, dva, bliže?

Ne znam.

Da li je bio još netko u kući?

Ne znam.

Da li je bio još netko u stričevom stanu?

Ne znam.

Njene noge su bile dugačke i široke ko krošnje ispred moje rodne kuće u Dalmaciji; nožni prsti rašireni, a njene ruke su bile dugačke pet-šest metara i zgrabile su me i natjerale na brzo hodanje, na ulazak u stan, u sobu, ka trosjedu.

- Само тако, само тако, о мој боже, што си ми драг!

Rumenila se i meškoljila preda mnom svježā, naprsla voćka usred trosjednog, plavog mora:

- Ајанја, немој...ето, нећу ја...ето...

Htio sam se vratiti tamo gdje sam stao, u dosadno brojanje zadnjih, sve toplijih dana iz školskog kalendara i razmišljanja o ljetovanju, suncu i moru...

- Не, све је у реду, само тако, одлично, само тако ради ... Сребрени лепотане мој, месецу мој небески!

- Šta treba raditi, šta je odlično?....

Mumlao sam pitanja jer su mi i lice i usta bila usred njenih dlakavih nogu, usred crnice i nepokošene trave i svakojakog mediteranskog cvijeća oko palmi što se ljuljaju tamo-amo ko na jakoj buri, pravo ispred mojih očiju koje sam morao sklopiti na pola; dugačke i kovrdjave dlake medjunožja moje Ajanje su me bockale u zjenice te nisam mogao gledati kako bog zapovijeda.

Onda me je povukla gore i počelal ljubiti i po kosi i po vratu i po ramenima, stiskajući me između nogu da ne pobjegnem.

- Eto nekoga!

Okrenuo sam glavu, izgovorio i - ugrizao se za obje usne.

- Иди!!

Naredila je kratko.

Brzo.

Zadihano.

I sve je nestalo i sve je prestalo i ja sam bio na zaokretu, na stepenicama gdje sam bio dvadesetak minuta ranije. Iščezla je slika mladog, svježeg voća i njenog bilja, njene lelujave livade, bijelih, dlakavih nogu i nasmijanih, nabubrelih bradavica...

Zauvijek.

Lepa Ajanja, ljepota moja sudjena i nesudjena, nestade prije Petrovdana isto onako brzo i nepredvidjeno kao što se bila i pojavila.

Mama je opet počela da pjevuši po kući, samo sam ja plakunjao i uzdisao, da me je mater čitavog ljeta propitivala:

- Šta je? Šta si pojeo da te tako muči?...

- Uzmi koju šljivu i sjedi na šolju dok te ne protjera!

Kroz zadnju godinu moje Medicinske Srednje u Beogradu i tokom mog fakulteta u Bostonu ovdje, sa ove strane Velike Bare, šljiva sam se najeo i prejeo (ne prestajući misliti na njene nezaboravne smaragde što je imala poviše obraza!) dok sam danonoćno smišljao nova imena za moju zlatokosu Ajanju, da budem spreman...Kada odluči da me opet povuče u stan, k sebi, na trosjed...

Ah,da: Dan jedan prije Božića i prvog dana svoje pedeset i šeste, stric se oženio opet...Pa onda, opet...

Poznato je, pomenuo sam; rekao sam već: ta nulta '93-ća u strikanovom Beogradu je bila godina puna ponavljanja nepoznatih ljudi i bezvrijednih brojeva na obojenim novčanim papirima po mojim džepovima...

Novog lika od šeste, a i sedme nazovi-strine, sjećam se tanjušasto: "*Trc ,trc!*"... ili...

"*Hajde, hajde... Prođi me se!*" moglo bi se kazati...Ali njihovih imena i izgleda, da me baš odrediš ubiti, ako se ne sjetim...Ne mogu se sjetiti!

NEKOPIRATI

Život bez naslova

Odlično. Pojela si sve. Sada skloni pribor sa stola. Kaže ona. Dijete hoće da ustane. Neka odgleda seriju, pa onda neka skloni. Kaže on. Poslije večere se sklone tanjiri, salama, nož, sir, mayonez. Znam. Odgovori on, njoj. Gleda joj se serija do kraja. Kada budu prve reklame, raspremiće sto. Dijete je ustalo. Gledalo je u tatu. Gledalo je u mamu. Uvijek se miješao. Cijeli si mi život zagorčao svojim miješanjem u stvari u koje se ne trebaš miješati. Reče žena. Odgovorio joj je odmah jer je znao šta treba odgovoriti. Onda je ona rekla ono što je trebala da odgovori i šta je on očekivao da će ona reći. Požurili su odgovarati jedno drugome. Nisu primijetili da je dijete sklonilo pribor za večeru i da je promijenilo tv-kanal. Njih dvoje su govorili. I govorili. Dijete je otišlo u kupatilo. Obuklo pidžamu. Otišlo na spavanje. Rekao joj je. Eto, sada dijete nije tu, ali da jeste, ručali bismo, večerali bismo, ja bih nešto rekao, ti bi nešto dodala, onda bih ja, onda bi ti...

Da, bilo bi tako! Ti si takav, a takvi kao ti o braku ne znaju ništa! Odgovorila mu je žena. Onda je on već požurio upasti u riječ onim čime je trebalo da se upadne u riječ. Znala je i žena što treba reći. Bilo bi onako, bilo bi ovako, a znaš, kako je bilo isto tako, ono, onda; onda, ono... Uspješno su se dočepali razgovora koji je bio vrlo malo nalik na razgovor, a više na muža i ženu.

Oni o sutra ne znaju i ne misle o tome.

On i ona su jučer.

Moje babe mrtva duša po tavanu skače

Imala je najboljeg trkačeg konja u pola Hercegovine i sve do mora. Bilo joj je punih 89 godina kada ju je na njeno vlastito rođendansko jutro ubio brzonogi ljubimac usred timarenja i jutarnje zobi.

Ovo kazivanje o konjskim tragovima ili priča o babi s očeve strane (priča o babi s materine strane iz Dalmacije je drukčija, ali to nije važno sada u ovoj, s ove strane, priči), djelovalo je kratko k'o konjski njisak...

Nisam ni otpočeo, a već je sve svršeno u ovo mojih redova što istrtljah u pratskozorje. Pomažem sam sebi koliko mogu: Da mi bude lakše, tražim tudje muke po neispavanoj pameti i kažem sam sebi da je i kod mene sve isto kao i kod ostalih šumsko-morskih balvana: Nema babe, nema imena, nema babinog groba, niti babine sestre i njenog groba i njenog imena, niti moga oca, niti moje majke; niti ljudi više s istim prezimenom u mom krajoliku..

Mučno mi nije zbog imanja i zavičaja, otaca, prezimena i grobova; učili su nas da naviknemo svakih četrdeset i pet godina: pali, ubij, piši, briši - piši, briši, tjeraj, pali!!

Navikavali su nas. Navikli su nas. Navik'o sam.

Ma muči me nešto drugo, ne da mi oka sklopiti od kako odoh iz očevog, miniranog krajolika.

Zbog čega i zašto onako pametan konj, najbrži u državi, pravedan i čiste krvi, mlad i plemenit, diže kopito na osušenu babetinu što mu dođe u tri i pol ujutru da ga napoji i nahrani, očisti i pomiluje?

Kako sam upoznao prelijepu Suzanne

Petnaesti pred semaforom. Od sigurnosnog opasača sijeva mi u lijevom dijelu ledja i desnoj sljepoočnici. Crveno nikako da se raskokodače i snese zeleno. Napolju 39 C se popunjava; prošlo četiri poslije podne. Poredane ljudske koske u nekoliko vrućih, limenih redova na Južnoj raskrsnici. Četvrtak u gradu, šest, sedam, osam stotina tisuća stanovnika i milijun pasa, mačaka, aligatora, papaga i nojeva, misli: *Samo još sutra! Samo još sutra!* Počinje vikend, odmor sve do dragog i morskog ponedjeljka, bez kaiševa i opasača, bez crvenog, žutog, zelenog i crnog...

Izuo sam cipele i skinuo čarape. Borba sa sigurnosnim je bila ogorčena pri tome; zaboravih ga otkopčati. Stopala su mi se iskreno zahvalila veselim razmrđavanjem prstiju na sve strane svijeta. *"Samo stranci, siromaština i svemirci rade godinama tokom ljeta i bez ikakvih planova za godišnji!..."* Otkao sam kaiš, otvorio vrata. Izišao sam i stao u hladu što ga je pravio automobil. Pored mene je kukurikalo sedam-osam vozila u redu za skretanje ulijevo. S desne strane je roktalo dvadesetak u pravcu Glavne.

Gledam u asfalt; sažaljeva me. Odnekuda je pirnuo vjetrić i pomilovao moja kopita i zavrnutu nogavice. Sretan, zacerekao sam se. Kada sam se vratio s jednom minutnog godišnjeg, sjeo sam za upravljač iskreno uskliknuvši iz svježeg, provjetrenog grla.

Sretno sam prošao. Nijedan policajac mi nije zacvilio iza uva. Nijedna sirena nije zavrištala iza moje glave...

Zeleno se smilovalo, napokon. Kroz prozor susjednog *Audia* duguljasta ruka mi pruži osmijeh i vizit-karticu.

Sljedeću sekundu smo iskoristili za korsko stiskanje papučica i novo bježanje; do idućeg slaganja limenki.

Church Parking

-Nema!

Gledam upornu trkačicu u visokim potpeticama dok kasa preko travnjaka i ponavlja: "Nema." Između službenog kostima crnjaka i njenih koljena vidim obećavajućih tri zlatna prsta mišičavog butnog mesa.

-Dakle: ne možemo naći, ne možemo ostati. – Zaključih.

Nije mi padalo na pamet da se pomjerim u sjedištu. Žmirkam u sat. Kasnim samo dvanaest minuta i već nema mjesta.

-Nema!

Ponovila je.

- Gdje si ti parkirala?

- S desne strane, skroz na kraju. Svi su došli.

- I na vrijeme. – njiskala je. Škrgutala zubima.

"Bijesna je!" galopira mi kroz glavu – otpada moja posljednja kuknjavanja; razmišljam o što kraćem izgovoru i mom ubrzanom isparavanju na vrućini.

- Ima li šta na dijelu B?

Njakao sam kroz poluotvoreni prozor žvačući vruć, ljetnji zrak. Znojio sam se po leđima i između nogu.

-Od tamo dolazim. - Kaže visoka engleska kobila. Maše grivom. Čistokrvna i zdravih zuba. Veselih i zelenih očiju sa zjenicama u kojima poigravaju novčanice sa američkim predsjednicima.

- Mogu ti kazati da je to originalno.

-Molim?

Znak pitanja u njenom pokretu, u bijelini obraza i nosa.

Još više je raskrilila oči.

Još više je zasvijetlila u licu. Bez ijedne trake od sunca.

-Pa, to... Što se ne pržiš. Ne teniraš se. To je vrlo lijepo. Dosta mi je sivkastih, polucrnih faca što se peku cijelo poslije podne. Sve dok ih ne opali neki rakić kože.

-Ooo!

U trenutku se ukočila, a onda se nasmijala moja potpredsjednica tvrtke. Skida crni kaputić. Vitku figuru sada pokriva sjajna crna bluza i zategnuta crna suknja. Na vrhu nosa Armani eyeglasses od 700 dolara.

Zahvaljuje mi se na komplimentu odmahivanjem njegovanim i otkrivenim laktom: "Ah, tvoj južnjački šarm iz 101-og Dalmatinca."

"Nema parkinga, znači."

Zasjeo sam autom nasred crvenog, ciglasto uređenog putića dvjesto metara od crkve. Netko će naići od crkvenjaka, nadam se, svirnut će piskavim glasom opomenu, morat ću se trgnuti, dodat ću gaščinu, mahnut ću joj i spasit ću sebi tri-četiri sata mog jedinog života.

Bio sam spreman dodati gas.

Iz hoda krenuti u kas.

Pogledavam u retrovizor.

- Da nisi pomislio!

Odlučno joj je svirnuo glas kroz stisnute, besprekorno namazane usne.

- Ako se ne pojavim u obiteljskom izdanju iza kovčega njegove vještice, dobit ću otkaz! Propade mi povišica, preseljenje u novu kuću! I Kineski plan, ne zaboravi!

„Pročitala mi je misli!“

Dreknuo sam u staklo i zamaglio ga:

- Voziš sat do posla, čitava dva sata, poslije. Ljepoto moja, svakog dana si među gradskim konzervama do osmice uvečer. Znaš li ti koliko si sati i dana i otkucaja srca izgubila u limenom zatvoru, presavijena za upravljačem? Na auto-putu? Neposoljena. Nepotkovana?

-Otkaçi!! – uspjela je prozboriti vrlo, vrlo glasno, ne načinivši ni jedan pokret usnama.

Dreknuo sam:

-Vrijeme je da mi jednom i glasno pročitaš misli, pa da ti mogu glasno dodati šta još mislim!

Ne voli moje nabranje. Naljutila se. Upozoravajuće letulaju čelični mišići oko njenih usana. Poplavile su joj od bijesa zeleno-narandžaste robotic-oči.

„Kada me ne bude više bilo, uostalom, kao i žene njenog bossa, tko će mi izračunati i vratiti sve što nisam proživio zahvaljujući mojoj vladarki? Tada će biti idealna prilika da se spare njen boss i ona, boss nad bossovima. A ja? Njegova žena i ja ćemo mirisati ljubičicu s korijena.“

Uzdahnuo sam.

Slegnuh ramenima i složih se sam sa sobom.

“Zna radnju!”

Svjesno je odlučila baciti po ko zna koji put još jedno moje popodne.

“Da ipak ne otparkiram njeno auto i moje vrijeme? Koliko dugo bi se ritala i vrištala?”

“Da je prevarim, dodam gas i izgubim se...Morala bi sama među svjetinu; minus velik ko crkva!”

Križ blješti na suncu. Smirujem se. Srećom po nju što se ovog puta sve dešava na crkvenom parkingu. Brišem nadlanicom staklo što se zamaglilo od mog drečanja i puhanja.

Uvijek ljudi iz crkve pametno postavljaju križeve.

Prema svjetlu.

Ugurio sam se autom pola na crkveni parking, pola na travnjak. Računao sam u sebi; koliko ću dolara odvojiti za kaznu, ako naiđe onaj što obično naiđe kada ne treba? Neće mi ostati ni jedan Benjamin Franklin za vruću kinesku patku na koju se oblizujem više nego li ona na očekivanu promidžbu & champagne.

Tresnuh vratima za sobom.

Čulo se kratko, automatsko u zraku: *Bip, bip!*

Spremih ključ od kola u prvi džep.

Da mi se nadje pri ruci, da ne izgubim ni sekund kada budem bježao. Onda požurih kroz tuđi život i negaženi crkveni travnjak za mojom čistokrvnom dugoprugašicom *made in sljedeće stoljeće*.

NEKOPIRATI

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>